

Briefwisseling over techniek: Virgil Donati versus

Amerikaanse lezer reageert op interview met Virgil Donati in Slagwerkkrant

Brief van Christiaan Oyens

Beste Slagwerkkrant,
Op de website van Virgil Donati vond ik een uit het Nederlands vertaald interview met hem, afkomstig uit uw blad (nummer 119; red.). Ik verbaasde mij over zijn opmerkingen over drumtechnieklegende Murray Spivack. Natuurlijk heeft de heer Donati recht op een eigen mening, maar zijn commentaar op Spivack's lesgeven slaat de plank volledig mis. Ik heb twee jaar les gehad van Murray Spivack, en aangezien hij er niet meer is om zichzelf en zijn lesmethode te verdedigen, zal ik deze taak op mij nemen. Hieronder ga ik in op een aantal van Donati's uitspraken.

'Ik heb nog lessen gevolgd bij Murray Spivack, maar ik vind dat Spivack uit de tijd is! Hij hoefde niet de muziek te spelen die je nu hoort! Geen heavy metal, geen hardfusion, geen rockmuziek.'

Murray Spivack was een *drumtechniek*-leraar. Hij gaf zijn studenten nooit oefeningen voor op het drumstel. Ook was hij de eerste om toe te geven dat zijn eigen drumstijl al in de late jaren veertig uit de tijd was geraakt. Hij zei altijd tegen zijn studenten: 'Ik leer je geen stijl, ik leer je techniek. Ik geef je het gereedschap om je eigen stijl te ontwikkelen. Of je nu een *hard hitter* bent of in een klassiek

orkest speelt, het gaat erom dat je je stokken goed vasthoudt.'

Spivack's methode was, ongeacht de muziekstijl, zo efficiënt dat de volgende slagwerkers tot zijn studenten behoorden: Louie Bellson (bigband), David Garibaldi (funk, fusion), Chad Wackerman (hardfusion), Bobby Colomby (rock), Anthony Cirone (1e percussionist San Francisco Symphony Orchestra), Walfredo Reyes Jr. (latin), Chuck Flores (jazz) en Vinnie Colaiuta (studiotijger en drumvirtuoos).

'Spivack's grip is los, te open.'

Dat klopt niet. Spivack had

twee benaderingen. Als een student verkramp was, werden de oefeningen gedaan op een veel langzamere metronoomsnelheid. Dit hielp hem te ontspannen en minder verkramp te spelen. Zodra het spel van de student meer in overeenstemming was met Spivack's methode, werd de snelheid opgevoerd. Als daarentegen een student te los was (stokken laten vallen, enz.) waren de metronoomsnelheden extra snel, om de student te dwingen zijn grip te verstevigen. Een van Spivack's meest briljante filosofieën was dat een student moet werken aan wat hij noemde '*tran-*

Met reacties van Virgil Donati, Steve Clover en Mark Eeftens

Reactie van Virgil Donati

Het staat buiten kijf dat Murray Spivack een goede leraar en technicus was. Ik herinner me zijn lessen erg goed. Murray's methodes hebben ongetwijfeld vele generaties geholpen, niet alleen met techniek, maar vooral ook met het bouwen van een fundament van waaruit ze hun eigen stijl kunnen ontwikkelen. Zo heeft hij een enorme bijdrage geleverd aan de wetenschap van het drummen.

Het is duidelijk dat ik bepaalde dingen van Murray heb geleerd die me nog steeds helpen. Ik heb dat ook gezegd in het interview, maar dat gedeelte heeft de heer Oyens niet geciteerd. Soms, als ik wat lichter moet spelen, gebruik ik Spivack's grip. Ik heb veel tijd aan deze grips besteed en het is dan ook erg prettig te kunnen kiezen. Ik kan dat iedereen aanraden en dus ook om mijn grip eens te proberen. Mensen moeten zelf uitmaken wat voor hen het beste werkt.

Murray's techniek is gewoon één van de vele opties die ik creatief heb ingepast in mijn eigen techniek. Absoluut niets ten nadele van Murray, maar ik moest zijn techniek ook verder ontwikkelen en uitbreiden tot een techniek die nog beter werkt voor mij. In tientallen jaren van toegewijd onderzoek, spelen en lesgeven ben ik ook gekomen tot mijn eigen filosofie en kunde op het drumstel, hetgeen je kunt zien als mijn bijdrage aan de drumwereld.

Murray en George Stone hebben een geweldige traditie ontwikkeld, maar de geschiedenis van alle kunstvormen heeft laten zien dat tradities waardeeloos zijn als ze niet verder ontwikkelen. Vandaag de dag zijn er nieuwe mogelijkheden in onze muzikale stijlen en technologie die het resultaat zijn van muzikale evolutie. Je zou verwachten dat alle aspecten van die evolutie het bekijken waard zijn. Murray's en Stone's technieken behoren tot de eerste basisbeginselen van de moderne

techniek en ik probeer alleen mijn deel aan die traditie bij te dragen met mijn eigen standpunt tot nu toe. Ik wil alleen maar zeggen dat deze zaken het belangrijkste zijn voor mijn stijl van spelen, mijn passie, niets meer en niets minder dan dat. (Virgil Donati, via e-mail)

Reactie van Steve Clover
(docent drums in Nederland en VS en oud-leerling van Spivack)

Ik ben het in grote lijnen eens met de heer Oyens. Grappig genoeg bevestigt Donati juist de stellingen van Spivack als hij zegt: 'Als ik lichter moet spelen, gebruik ik Spivack's grip.' en '... prettig om gewoon te kunnen kiezen.' Je leert om keuzes te kunnen maken, zo simpel is het. Ik heb het gevoel dat Donati

Murray Spivack

sition points', oftewel oefenen op langzame rebound van de stok en snelle polsslagen. Een techniek die volgens mij door vele docenten werd verwaarloosd en die mij enorm heeft geholpen mijn snelheid en precisie te ontwikkelen.

'Bij Spivack praat je over de jaren dertig en veertig. De tijden veranderen, het drummen verandert en sommige dingen raken gewoon verouderd.'

Dit vind ik een zeer onvolwassen opmerking. Murray Spivack geloofde dat er een juiste manier is om je stokken vast te houden en hij heeft zich een leven van lesge-

ven lang ingezet om die stelling te bewijzen. Dat alleen al is iets dat nooit uit de tijd zal raken. Je kunt het nalatenschap van Spivack terughoren in het spel van mensen als Chad Wackerman en Vinnie Colaiuta. Er is niets ouderwets aan die drummers!

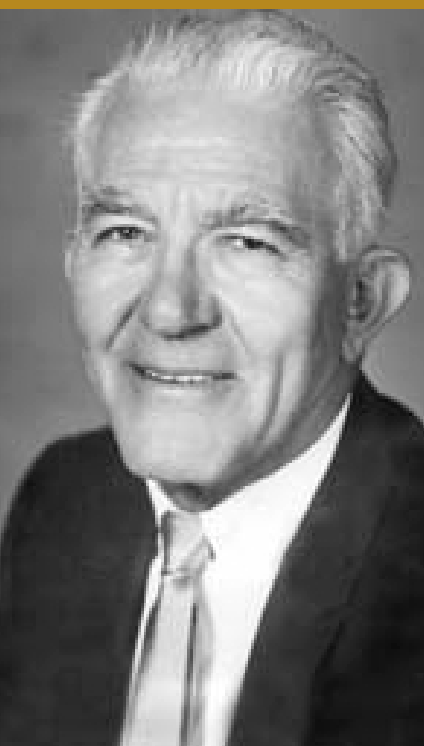
'Neem George L. Stone, schrijver van Stick Control. Hij schreef: "Bij het minste gevoel van spanning moet je stoppen en ontspannen." Dat staat lijnrecht tegenover mijn filosofie. Je móet jezelf pushen en uitdagen. Je moet naar dat punt van spanning, want je lichaam moet leren om daarmee om te gaan en dán

te ontspannen om verder te komen.'

Dus nu is *Stick Control* (door de meeste beschaafde drummers beschouwd als 'bijbel voor drums') ook al achterhaald! Murray noemde dit boek altijd *the great conditioner*. Afhankelijk van de behaalde metronoomsnelheden kun je er elke technische tekortkoming van een student mee corrigeren. Vinnie Colaiuta zelf vertelde me ooit (in de wachtruimte bij Spivack) dat Murray hem van een martelende pijn in de duim van zijn rechterhand had geholpen door een juist gebruik van de *Stick Control*-methode. Ik denk bovendien dat de heer

Donati zich op glad ijs begeeft als hij slagwerkers gaat aanmoedigen om te investeren in enige vorm van spanning.

Ik weet zeker dat de heer Donati geen kwade bedoelingen had met zijn opmerkingen. Hij is bij mijn weten de eerste speler die kritiek uit op Murray Spivack's methode. Ik denk dat hij weinig heeft begrepen van Spivack's filosofie. Murray heeft een tijdloze methode voor snaredrumtechniek ontwikkeld en hij verdient lof, respect en bewondering van alle drummers ter wereld. Met respect. (Christiaan Oyens uit de VS, per e-mail)

verbaasd zou zijn als hij zou ontdekken hoeveel hij van Spivack geleerd heeft! Een van de best bewaarde geheimen bij drummers (en andere muzikanten) is de pijn die ze ervaren bij het spelen. Sommigen denken dat het er gewoon bij hoort, en hun leraren doen er niets aan, zolang het resultaat maar goed is. Of je dat wilt, moet je natuurlijk zelf bepalen, maar je moet het niet aan anderen verkopen als normaal en nodig! Donati maakt misbruik van zijn status als topdrummer door (onervaren) drummers te vertellen dat het goed is iets te forceren dat je nog niet eens hebt ontdekt. Ook misbruikt hij zijn status door te beweren dat Murray uit de tijd is. Ik had het geluk les te krijgen van Spivack en had ook heel graag les gehad van de mensen vóór hem: Billy Gladstone, Sanford Moeller, Benjamin Podemski, Buster Bailey, of Plato, of Einstein!! Het gaat om kennis en de verantwoordelijkheid die daarbij hoort. De heer Donati moet zich realiseren dat veel jonge mensen wel zijn woorden kunnen lezen, maar niet alle

kennis en ervaring die erachter zit kunnen bevatten. Zij hebben al die stappen niet gezet. Dat is ook het grote probleem bij lesboeken, -dvd's en -video's. Maar weinig makers leggen de achtergronden uit. Ze nemen aan dat de kijker of lezer bepaalde dingen al weet, maar dat is meestal niet het geval. (Steve Clover, via e-mail)

Reactie Mark Eeftens (auteur van het interview met Donati in nummer 119)

Ik ben ervan overtuigd dat als we deze drie oud-leerlingen van Spivack aan een tafel zouden zetten, zij het al snel redelijk eens zouden worden. Het meningsverschil lijkt groter dan het is. Neem dat 'spelen met spanning'. Donati zegt nergens dat je geforceerd moet spe-

len. Hij wil gecontroleerd de grens opzoeken om hem te kunnen verleggen. Als Oyens en Clover in een normaal gesprek zouden tegenwerpen dat je daar bij jonge drummers wel mee moet oppassen, zou Donati dat waarschijnlijk direct beamen. Verder heeft Donati precies gedaan wat Spivack doceerde. Hij heeft de techniek geabsorbeerd en is er zijn eigen weg mee gegaan. Ter vergelijking: Smith, Weckl en Peart lesten alle drie intensief bij Freddie Gruber, maar spelen toch totaal verschillend, ook in hun grip! De beroemde leerlingen van Spivack spelen ook verschillend. De grote overeenkomst van al die top-pers is dat ze wel allemaal efficiënt en vloeiend bewegen. Ze doen echter wel allemaal hun eigen ding, waarmee ze zich onderscheiden. Ik denk dat we daarin de kern vinden van de lessen van de grote meesters. (Mark Eeftens) ■

Aanvullende reacties zijn welkom op info@slagwerkkrant.nl